

„Nepiepildītie sapņi.” S.Brekstons

...Cik skaļi vien varat, pēdējā iespēja!... Es zinu, ka jūs varat labāk!.. Cik no jums tieši šī iemesla dēļ šorīt ir šeit? Tāpēc, ka es mīlu Jēzu, vai ne? Pirms mēs ķeramies klāt mūsu vēstij šajā rītā. Ir 2 lietas. Pirmā – es vakar nokāpu lejā, kur jūs dziedājat pie klavierēm, es tiku svētīts, es tiku iedrošināts, saviļņots...uz brīdi likās, ka atkal esmu Āfrikā – slava Dievam. Tikai jūs esat mazliet gaišāki. Otrkārt, es gribu tikai pateikt, ka tā ir bijusi priekštiesība sludināt kopā ar mācītāju Finliju, mācītāju Ešeriku. Vai jūs draugi izbaudījāt viņu svētrunas? Jā? Un, protams, arī Česters vēlāk šai rītā uzrunās mūs. Tiešām tā ir bijusi priekštiesība kalpot ar viņiem. Katrs no viņiem ir atstājis lielu iespaidu uz manu dzīvi. Jaunā sieviete, kas ieveda mani draudzē...tās bija svētrunas no Atlantas „Jaunatne Kristum”...un tā viņa uzlika kaseti ar svētrunām, vedot mani mājās no koledžas...es biju reperis...un viņa jautāja: Vai tu neiebilsti, ja es tevi aizvestu? Jūs, draugi, šāda veida evaņģelizāciju neesat mēģinājuši... *Es tevi aizvedīšu mājās* un tad tu uzliec svētrunu, kamēr ved šo cilvēku mājās. Un tad tu brauc patiešām lēni...lai varētu noklausīties visu svētrunu. Un tā... pirmā advenstistu svētruna, ko es dzirdēju, bija „Atklāsmes sieva baltā” par atlikuma draudzi. Spēcīga vēsts. Un es vienkārši gribēju...es nezinu, vai mācītājs Ešeriks ir šeit, vai skatās uz sava Macbook pro savā viesnīcas numurā, bet es gribu, lai viņš zina, ka Dievs viņu ir vareni izmantojis manā dzīvē. Es vienmēr esmu pateicies par viņa uzticību, sludinot Dieva vārdu, Āmen? Un noteikti, es esmu viņa kalpošanas auglis. Es to pašu saku par mācītāju Finliju, viņš ir viens no maniem mīļākajiem sludinātājiem. Man patīk klausīties viņa sludināšanā, viņam ir vecās skolas sludināšanas stils, jūs saprotat, ko es domāju? Jūs ziniet, senāk bija atskaņas un dzeja svētrunās...*Skatieties uz Daniēlu – jūs varat mainīt ķēniņus, bet jūs nevarat mainīt viņa domas*. Un es sēžu zāles aizmugurē aizgrābts un domāju...kā man patīk tas...un gandrīz sāku raudāt svētrunas vidū, sēžot aizmugurē un domāju...kā man patīk klausīties sludinātājus, kuru sirdīs vienmēr ir nodoms pabeigt šo darbu. Mācītājs Finlijs ir viens no tiem cilvēkiem. Bet, par spīti, visiem iedrošinošajiem vārdiem, ko es dzirdēju šajā laikā, šorīt pirms 6 rītā es saņēmu ļoti nopietnu īsziņu par puisi, kurš nav šeit, bet kura draudzi no viņa draudzes ir šeit. Viņš skatījās jauno filmu, kas tikko iznākusi „Paranormālās aktivitātes” . Tā rezultātā viņam sāka notikt ļauno garu parādīšanās. Jaunieši man rakstīja: vai tu vari aizlūgt par viņu? Acumirkli es reaģēju – tas ir izdarīts. Div ar pus līdz 3 stundas viņi lūdza ar viņu, mācītājs bija arī klāt, viņi aicināja visus, ko varēja, gaitenis bija pilns, viņi dziedāja dziesmas...un es varu iedomāties, ka tas viņiem bija „acis atverošs-baiss” notikums. Tā nu es pateicu viņiem, ka mēs šeit aizlūgsim par to, labi? Bet pirms mēs to darām, es tikai gribu vēlreiz pateikt cilvēkiem, kuri domā, ka skatīties tādas filmas un piedalīties kaut kādās „jaunas pieredzes” aktivitātēs nav nekas īpašs. Un dažreiz ir skumji, ka jaunam cilvēkam jātop ļauno garu apsēstam, lai

mēs nonāktu pie saprašanas, ka no tādām lietām vispār jāizvairās. Jaunieši, neļaujiet, lai tas nonāk tik tālu. *Kāpēc man jāatsakās no šīs mūzikas, kāpēc man jāatsakās no šīm filmām?* Jūs spēlējaties sātana teritorijā. Bet mūsu vidū ir daži, kas...citi sauc viņus par liberāļiem, es viņus saucu par *atslīdējušiem atpakaļ* . Vai ne? *Kuri saka: Tādas lietas skatīties ir normāli.* UN es saku: tiešām? Nu tad izskaidro to jaunajam puisim Markam, kāpēc viņam bija jāpiedzīvo dēmonu spēku uzbrukumu. Un pajautā viņam, ko viņš domā par šo tēmu. Tad nu nolieksim galvas, es gribētu zemoties, pielūgsim par Marku, pirms mēs dodamies pie mūsu svētrunas... „Debesu Tēvs, mēs tev gribam pateikties par dzīvības dāvanu, un mēs zinām, ka tas nav tāpēc, ka mēs bijām tik taisni vakar, ka tu izlēmi mums dot dzīvību. Tēvs, mēs pateicamies, ka pulcini mūs kopā šai rītā. Mēs lūdzam, lai ar Svēta Gara spēku Tu svētītu mūsu saprašanu. Ka tu apgaismotu mūsu prātus uzņemt patiesību, kāda tā ir Jēzū. Ka mēs varam vairāk mācīties no Viņa jaukuma, un mēs varam sēdēt pie Tā kājām, kas ir skaistuma avots. Svētuma skaistuma. Tēvs, mēs pienesam šo jauno dvēseli, Marku, Tu zini, kāpēc velns ir pie viņa, lai mocītu viņa dvēseli. Un Tu, vairāk par visiem zini mērķi, kādam TU viņu radīji. Tā mēs nododam viņu Tev, pienesot viņu šajā stundā, lūdzot, lai Jēzus var būt uzvara viņa dvēselē. Un, lai Tu neizdzen dēmonu no cilvēka ārā, lai atstātu to tukšu un neaizpildītu, bet, lai viņš lūgtu Jēzu palikt viņā, viņa dzīvē. Un pieredzot uzvaru, lai šī pieredze nepaliek tikai pie viņa, bet ir līdzeklis citu jaunu cilvēku brīdināšanai no līdzīgām kļūdām. Un tagad, Kungs, kad mēs nonāksim pie pēdējās vēsts..mēs lūdzam Tēvs, pēc Tavas gudrības. Lai Tavs Gars ceļo no sirds uz sirdi, no prāta uz prātu, ielejot patiesību dvēselē, un ka tam būtu svētdarījošs spēks mūsu dzīvēs. Tā ir mūsu lūgšana, un mēs lūdzam, lai Tu palīdzi tai kļūt par mūsu pieredzi. To lūdzam, Jēzus vārdā, Āmen! ”

Mūsu svētrunas nosaukums ir ... „Nepiepildītie sapņi”. Nepiepildītie sapņi...Ja jūs aizbrauksit...man liekas, ka tas ir Tenesī štatā...uz Martina Lutera Kinga memoriālu. Viens no dr. Kinga tuviem draugiem, bija vīrs vārdā Ralfs Abernatī. Ja jūs esat bijuši Atlantā, jūs zināt par Ralfa Abernatī lielceļu. Un Ralfam Abernatī pēc Dr.Kinga noslepkavošanas jautāja: jūs bijāt tuvs dr.Kingam, kāda ir jūsu reakcija uz šo slepkavību? Kāda ir jūsu atbilde tik traģiskai cilvēka slepkavībai, kas nebija vienkārši jūsu draugs, bet arī līderis kustībai par taisnīgumu? Un viņš paskatījās uz kameru (viņi bija nolēmuši ierakstīt citātu memoriālam): „Tas man atgādina pantu Dieva vārdā, kad Jāzeps brāļi bija ceļā, lai nogalinātu Jāzepu un viņi teica: Nogalināsim sapņotāju un paskatīsimies, kas sanāks no viņa sapņiem.” Liekas, ka dzīve ir nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem. Vai jums kādreiz ir bijis sapnis? Man ir jāatzīstas, ka man bija sapnis pat par šo „Nekaunos” konferenci. Pēc atklāšanas vakara, es teicu: Kungs, dod man iespēju, kā Džastinam atklāšanā, lai filmētājs būtu šeit augšā uz skatuves un es varētu viņam palūgt, lai viņš atkāpjas... Bet filmētāji tā arī uz skatuves neuzkāpa.. Tā nu dzīve turpina būt nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem. Bet, runājot daudz nopietnāk, kad es biju bērns, vismīļākā lieta man bija futbols. Kopš es sāku

staigāt, viss ko es gribēju darīt – spēlēt futbolu. Un dzīvojot Čikāgas centrā, laikam man bija kādi 5-6 gadi, bet es biju acīmredzot ļoti ātrs. Tā nu es vienmēr mammai prasīju, vai es varu iet ārā, spēlēt futbolu. Jūs ziniet, es spēlēju ar vidusskolas bērniem. Tā nu es te esmu, mazais pirmklasnieks uz lielā laukuma...un tur Čikāgā mēs nespēlējām futbolu, kādu jūs redzat pa televizoru: mums nebija noteikumu...un mēs spēlējām *nogāz un krāijies kaudzē* futbolu. Tas nozīmē to, ka tur nav nekādi piezemējumi, 1., 2.piezemējums...viss, ko dara, ir vienkārši iedod bumbu ātrākajam skrējējam, kas dažreiz gadījos es. Mans vidējais vārds ir Džamals, un mani iesauca par mazo Džeī. Un viņi teica: *Mazais Džeī, tu ķer bumbu, mēs atbloķēsim tev ceļu*. Es gaidu, tad noķeru bumbu un sāku skriet...Un es skrienu pa to laukumu un tā skrienot, es atceros, ka man taču ir dažas māņkustības: pagriezieni, izvairīšanās...bet tur bija viens zēns, kurš bija ļoti liels...un es nedomāju – muskuļains...un man esot 6 gadus vecam – likās, ka mazliet neapbrīnāju viņa lielumu...es domāju, ka varēšu tikt garām, bet es nepaspēju izvairīties, viņš mani aizķēra aiz pleca un es sāku kūleņot gaisā...nokritu zemē un, protams, te ir, protams, *nogāz un krāijies kaudzē* futbols...un tā tas milzīgi lielais jaunais cilvēks... nolēma uzvesties ar visu svaru uz mani...pēc tā es nezinu, kas notika...visi leca man virsu, līdz beidzot kāds sāka krāmēt nost no manis cilvēkus...protams, es raudāju, galīgi nobrāzts...es atgriezos mājās pie mamma kā no Vjetnamas kara atnācis...mamma man ierauga: *Es taču tev teicu nespēlēt futbolu ar tiem lielajiem bērniem*...un tā viņa skatās uz manām brūcēm...*tu zini es neņemšu ūdeņraža pārskābi, es ņemšu alkoholu*..es tā: Ak, nē! Nu un viņa paņem alkoholu un sāk smērēt...manus mazos nobrāzumus. Es tur ciešos, cenšos būt stiprs. Un līdzko viņa pabeidz...apsēji ir virsū ...es atkal: Mām, es varu iet ārā spēlēt futbolu? Kad es kļuva vecāks, jau skolā gāju, es atceros, kā gāju uz treniņiem, pārbaudes spēlēm...atnācu mājās ar formu un saku: Mammu, vai tu vari parakstīt šo, tas ir viss, kas man vajadzīgs, lai es varētu spēlēt futbolu. Mana mamma saka: Nē, tev nodarīs pāri. Es strīdējos, strīdējos un strīdējos. Viņa teica: piezvani savam tēvam, es piezvanu tētim: Tēti, vai es varu spēlēt futbolu. „Nē, tev nodarīs pāri!” Un mēs strīdējāmies, strīdējāmies un strīdējāmies, nekas nesanāca...Nākamajā dienā es aizgāju pie trenera un teica: mani vecāki neparaksta atļaujas dokumentu... Un es atceros, cik ļoti sirds-salauzts es jutos – 13 gadu vecs puika. Un likās, ka dzīve turpina būt nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem.

Uzšķiriet ar mani 2.Laiku grāmatu. 2.Laiku grāmata, 6.nodaļa. Kad jūs uzšķirat, sakiet: Āmen! Re, kur žēlastība. 2.Laiku grāmata, 6.nodaļa.No 1.p. Bībele saka tā: 1 Toreiz Salamans sacīja: "Tas Kungs ir sacījis, ka Viņš vēlētos tumsā mājot, 2 bet es esmu Tev uzcēlis dzīvojamu namu, noteiktu vietu, kur Tev jādzīvo uz mūžīgiem laikiem!" 3 Tad ķēniņš apgriezās, un viņš svētīja visu Israēla draudzi, bet visa Israēla draudze bija piecēlusies kājās. 4 Un viņš sacīja: "Slavēts lai ir Tas Kungs, Israēla Dievs, kas ar Savu muti ir runājis ar manu tēvu Dāvidu un kas ar Savu roku to ir piepildījis, sacīdams: 5 sākot no tās dienas, kopš Es esmu izvedis Savu tautu, Israēlu, ārā no Ēģiptes, Es neesmu Sev no visām Israēla ciltīm izraudzījis nevienu pilsētu, lai tur tiktu celts nams, kurā mājotu Mans Vārds, un Es arī neesmu

izvēlēties nevienu vīru, kas lai vadītu Manu tautu Israēlu, 6 bet Jeruzālemi Es esmu izraudzījis, lai tur mājotu Mans Vārds, un Es esmu izraudzījis Dāvidu, lai tas valdītu pār Manu Israēla tautu. 7 Un mana tēva Dāvida sirds nodoms bija uzcelt namu Tā Kunga, Israēla Dieva, Vārdam, 8 bet Tas Kungs sacīja manam tēvam Dāvidam: tas, ka tu savā sirdsprātā biji apņēmies uzcelt namu Manam Vārdam, bija labi domāts un darīts, 9 tomēr ne tev būs šo namu celt, bet gan tavam miesīgām dēlam, kas nāks no taviem gurniem,- tam būs šo namu uzcelt Manam Vārdam.

Jūs redzat; vai jums ir kādreiz bijis sapnis, kas tā arī netika piepildīts? Dažreiz tas ir pats sapnis kā tāds...Pirms es kļuvi par kristieti, mans sapnis bija kļūt par hip-hopa superzvaigzni...tas bija mans sapnis... katrs elpas vilciens, katra sabiedriska tikšanās, visur, kur es gāju...Pat koledžā, skolas radio man bija nolikts pastiprinātājs, lai starpbrīžos un pēc lekcijām mēs varētu taisīt repa sesijas; universitātes pilsētiņā...Tā bija mana dzīve, tas bija mans sapnis. Bet šeit kaut kas nebija kārtība ar sapni. Un tā... dzīve turpināja būt nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem.

Bet, ja arī tā...citreiz tas ir pats sapņotājs. Un Dievs teica Dāvidam: jā, tas bija tavā sirdī uzcelt man Namu, bet tu nevari uzcelt Namu, Dāvid! Problēma nav sapnis, problēma ir sapņotājs. Bet Viņš teica: Dāvid, tas ir labi, jo tas bija tavā sirdī. Mēs visi esam garšojuši šo rūgto kausu. Mēs visi esam...ja mums būtu laika apsēsties un aprunāties ar mūsu vecākiem un jautāt: Mamm, kas bija tavs sapnis? Kas tu gribēji būt, kad tu augi? Es atceros, kā es runāju ar kādas jaunas sievietes mammu vienreiz un viņa teica: *Tu zini, es vienmēr esmu gribējusi būt mūzikas kalpošanā.* Viņas māte strādā grāmatvedības firmā. Un dzīve aizvien turpina būt nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem.

Es domāju par stāstu, ko dzirdēju, stāstu par ruandiešu genocīdu. Un kā tie...kā *Hutu cilts* slepkavoja visus *Tucī cilts locekļus*...un tas bija tikko sācies, kad viņi aptvēra, ka....viņi slepkavo Tucī cilts bērnus...Un sieviete, kura vadīja ruandiešu bērnu namu, pienāca pie durvīm, kad Hutu cilts nāca iekšā, lai slepkavotu, un viņi to gribēja darīt lēnām...viņi neizmantoja šaujamieročus, viņi izmantoja mačetes. Un viņa viņus atcerējās īpaši, kad viņi nogalināja vienu meiteni, kura pagriezās pret šo sievieti un teica : lūdzu, palīdzi! lūdzu, palīdzi! Un tieši pirms noslepkavošanas viņa vēl teica: Es vairs negribu būt Tucī...Es apsolu, es vairs nebūšu Tucī... Un dzīve turpināja būt nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem...

Es domāju par vergiem...kuri mēdza dziedāt dziesmas – vienīgais veids, kā sirdij piedzīvot brīvību. *Dažreiz man zūd drosme un domāju: mans darbs ir veltīgs. Bet Svētais Gars tad atdzīvina manu dvēseli: ir mierinājums Gileādā.* Un dzīve turpina būt nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem...

Es domāju par holokaustu un, lasot Īlaja Vīzela grāmatu „Nakts”. Un viņš atceras, kā viņš gāja uz koncentrācijas nometni. Viņš teica: *mana vienīgā vēlēšanās ir – izdzīvot man un manam tēvam.* Un pēc 4 gadiem, tikai dažus mēnešus pirms viņus atbrīvoja,

viņa tēvs nomira. Un viņš sēdēja tur uz gultas...un pēdējā balss, ko viņš dzirdēja bija, kad tēvs viņu sauca: , Eliēzar. Un dziļi sirdī es biju dusmīgs, ka viņš sauc manu vārdu. Un, kad viņi beidzot nogalināja viņu, iestājās zināms miers manā sirdī, it kā nasta tiktu noņemta. Un tas lauza manu sirdi, ka es tā vispār jutos...Un mēnešus vēlāk viņš izgāja brīvs bez sava tēva. Un dzīve turpināja būt nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem...

Uzšķiriet ar mani vēstuli Ebrejiem, 11.nodaļu. Ebrejiem, 11.nodaļa. Jūs redziet, draugi, es ticu, ka lielākā daļa Bībeles māca, kā dzīve ir turpinājusi būt nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem. Mēs sākam ar Ābrahāmu Ebrejiem 11.nodaļā, 8.pantā. Bībele saka: 8 Ticībā Ābrahāms ir paklausījis aicinājumam un gāja uz to vietu, ko nācās saņemt par mantojumu, un gāja, nezinādams, kurp viņš iet.

9 Ticībā viņš apmetās apsolītajā zemē kā svešinieks, dzīvodams teltīs ar Īzāku un Jēkabu, tā paša apsolījuma līdzmantiniekiem. 10 Jo viņš gaidīja pilsētu ar stipriem pamatiem, kuras cēlējs un radītājs ir Dievs. 13.pants: 13 Šie visi ir miruši ticībā, apsolītās lietas nesaņemusi, bet no tālienes tās redzēdami un sveikdami, un apliecinājuši, ka viņi ir svešinieki un piemānotāji virs zemes. 14 Jo tie, kas tādas lietas runā, rāda, ka viņi meklē tēviju. 15 Un, ja viņi būtu domājuši par to zemi, no kuras bija izgājuši, tad viņiem būtu bijis laiks atgriezties. 16 Bet nu tie tiecas pēc labākas (Es varētu teikt sapņoja par labāku), tas ir, debesu tēvijas. Tāpēc arī Dievs netur par kaunu, ka tie Viņu sauc par savu Dievu, jo Viņš tiem sagatavojis pilsētu. Un Ābrahamam, Izākam un Jēkabam dzīve turpināja būt nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem..

Uzšķiriet ar mani 1.Mozus grāmatu, 40.nodaļu. 1.Mozus grāmata, 40.nodaļa. Mums ir stāsts par Jāzepu, 1.Mozus 40.nodaļa. Kamēr Jāzeps ir cietumā, viņš izskaidro sapni vienam no faraona kalpiem. 12.pantā: 12 Un Jāzeps tam sacīja: "Šis ir tam izskaidrojums: trīs stīgas nozīmē trīs dienas. 13 Pēc trim dienām faraons pacels tavu galvu un atdos tev savu amatu; un tu liksi faraona kausu atkal viņam rokā, gluži kā tas iepriekš bija parasts, kad tu biji viņa dzērienu devējs. 14 Bet piemiņai mani, kad tev labi klāsies, parādi man žēlastību un atgādini, lūdzu, mani faraonam, ka es tieku ārā no šī nama. 15 Jo zagšus es esmu atvests no ebreju zemes, un arī te es neesmu neko tādu darījis, ka viņi mani varētu ielikt šīnī sprostā." Jūs redzat, Jāzeps sirdī bija sapnis, ka kādu dienu es varēšu doties mājās, atpakaļ uz tēva mājām. Es biju nozagts. *Un kad tu ej atpakaļ uz faraona namu, atceries mani*, viņš teica. Bet mēs zinām, ka Jāzeps nekad tā arī nevarēja doties mājās. Tagad pāršķiriet uz 1.Mozus 50.nodaļu. 1.Mozus 50.nodaļa. Un Jāzeps sāka saprast, ka viņš nevarēs atstāt Ēģipti un doties atpakaļ uz savu tēvu zemi. Un viņš griežas pie saviem brāļiem, 24.pants 1.Mozus 50.nodaļā: 24 Un Jāzeps sacīja saviem brāļiem: "Es miršu,(viņš teica: Es mirstu) bet Dievs raudzīdamies raudzīsies uz jums un izvedīs jūs no šīs zemes uz to zemi, kuru Viņš ar zvērestu ir apsolījis Ābrahāmam, Izākam un Jēkabam." 25 Un Jāzeps nozvērināja Israēla bērnus, teikdams: "Dievs patiešām raudzīsies uz jums, ka jūs aizvedat manus kaulus no šejienes." Es pats nevarēju iet, kad jūs dosities uz apsolīto zemi. Bet tā kā dzīve turpinās būt nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem, es gribu, lai jūs aizvedat manus kaulus. Kaut gan es pats nevaru tikt, vismaz apglabājiēt mani tur. Neapglabājiēt mani Ēģiptē. Un Jāzeps teica: man ir sapnis. Un Dievs skatās uz šiem sentēviem un Viņš: Ābrahām, es zinu, ka tas bija tavā sirdī. Tu gribēji redzēt apsolījumus. Tu gribēji vest

apkārtējās tautas pie Dieva kājām. Jūs redzat, Jāzebs gribēja doties mājās. Un Dievs saka viņiem: Tas ir labi, jo tas bija tavā sirdī. Bet vēl mums ir arī Mozus. Nāciet ar mani uz 5.Mozus grāmatu, 34.nodaļu. Bet vēl mums ir arī Mozus. Lielais Israēla vadītājs. 5.Mozus grāmatu, 34.nodaļa, 1.pants. 1 Tad Mozus devās no Moāba klajuma augšup Nebo kalnā, Pizgas kalnājā, pretī Jērikai, un Tas Kungs viņam rādīja visu Gileādas zemi līdz pat Dana novadiem 2 un visu Naftala, Efraima un Manases zemi, un visu Jūdas zemi līdz pat vakara jūrai, 3 Negebu un Jordānas ieleju, un palmu pilsētas Jērikas dzīlo leju, līdz pat Coārai. 4 Un Tas Kungs sacīja viņam: "Ši ir tā zeme, **(Vai jūs varat iedomāties: Ši ir tā zeme! Pats Dievs rāda Mozum. Visu šo laiku, Mozu, 120 gadus. Dievs apsēžas plecu pie pleca un rāda: Ši ir tā zeme!)** ko Es esmu ar zvērestu apsolījis Ābrahāmam, Īzākam un Jēkabam, teikdams: taviem pēcnācējiem Es to došu! Es tev to esmu līcis redzēt ar tavām acīm, bet tev nebūs iet pāri uz turieni!"

Un dzīve turpināja būt nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem... 40 gadus tuksnesī. Būt apsūdzētam par savtīgu vadīšanu. Visbeidzot, lūdzot par dumpīgu tautu. Iestājoties par cilvēkiem, kas pat negrib sekot Dievam. Dievs teica: Zini, ko Mozu, es vienkārši izveidošu tautu no tevis! Aizmirsti šos cilvēkus. Un Mozus teica: Kungs, ja tu neņemsi viņus uz Apsolīto zemi, es neiešu! Nolikot malā sava paša sapņus. Un Dievs skatījās uz Mozu vienas kļūdas dēļ, draugi! Vienu kļūdu Mozus pieļāva. Un viņš skatījās pāri kalnu virsotnēm – šoreiz nevis, lai saņemtu Dieva baušļus, nevis, lai saņemtu norādes par svētnīcu, bet lai redzētu savu sapņu zemi – zinot, ka tajā nevarēs ieiet. Un dzīve turpina būt nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem...

Uzšķiriet ar mani Apustuļu darbus, 1.nodaļu. Apustuļu darbi, 1.nodaļa. Un 8.pants. Kad esat uzšķīruši, sakiet: Āmen! Apustuļu darbi, 1.nodaļa. Un Jēzus gatavojas atstāt savus mācekļus. Un 8.pants saka: 8 Bet jūs dabūsit spēku, kad Svētais Gars būs nācis pār jums, un būsit Mani liecinieki kā Jeruzālemē, tā visā Jūdējā un Samarijā un līdz pašam pasaules galam."

Šeit ir pēdējie vārdi, ko jūs dzirdat no Dieva, uz zemes, ar kuru jums ir bijusi tā priekštiesība staigāt kopā. Un Jēzum paceļoties Debesīs, Viņš teica: Jūs saņemsit spēku. Un zini ko, Pēteri; Un zini ko, Jāni – jūs aiznesīsīt šo evaņģēliju līdz pašam pasaules galam. Un Viņš jau bija viņiem teicis, ka Viņš atgriezīsies, kad šis evaņģēlijs tiks sludināts visām tautām. Mācekļi to dzirdēja Eļļas kalnā. Un viņi domāja pie sevis: lūk, mūsu sapnis! Ja mēs varēsīm sludināt evaņģēliju visai pasaulei, mēs varēsīm redzēt Jēzu atgriežamies mūsu paaudzē! Tas bija apustuļu sirdīs. Tad parādās Pāvils, un tas bija Pāvila sirdī. Dibinot draudzes. Un tad mēs uzzinām, ka galu galā Jēkabs tiek nogalināts... Pēteris piesists krustā ar galvu uz leju... Toms vilkts pa Indijas ielām, sludinot evaņģēliju un joprojām... dzīve turpina būt nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem...Vēloties redzēt Jēzu atnākam, bet tā arī nesagaidot...Vai tev is sapnis?! Jūs redzat, draugi, GYC eksistē tāpēc, ka kādam bija sapnis. Un Dievs skatās uz Mozu, kurš cenšas vadīt ļaudis uz Apsolīto zemi. Dievs skatās uz apustuļiem – Pēteri, uz Jēkabu un uz Jāni. Un, kad viņi būs Debesīs, viņi skatīs Jēzu vaigu vaigā un teiks: Kungs, mēs gribējām pabeigt darbu mūsu paaudzē. Un Jēzus teiks: Pēteri, Pēteri, tas ir labi, jo tas bija tavā sirdī. Pāvils, kuram Nero nocirta galvu, stāvēdams ķēniņa Agripas priekšā. Viņš saka: ķēniņ, Agripa, es vēlētos kaut tu nebūtu gandrīz,

bet pavisam un pilnīgi pārlicināts būt par kristieti, tāpat kā es esmu, tikai bez šīm
važām. Un Dievs skatīsies Pāvilam sejā, un Viņš teiks: Pāvil, tas ir labi, jo tas bija tavā
sirdī. Mūsu adventistu pionieri, viņi gribēja redzēt Jēzu atnākam. Vai jūs varat
iedomāties? 11.oktobris, 1844.gads. Viņi domāja, ka Jēzus nāks pēc 11 dienām. Elena
Vaita apraksta šo lūgšanu sanāksmi...un kā neviens negāja gulēt, līdz pašos sirds
dziļumos bija pārlicināti, ka nekas nav starp manu dvēseli un Glābēju. Es gribēju būt
drošs, ka esmu gatavs! Un es jautāju: vai mēs patiešām domājam, ka Jēzus atnāks? Ja
mēs savos sirds dziļumos būtu pārlicināti par to, vai mēs lūgtu tāpat, kā šorīt? Vai
mums būtu tādas pašas sarunas, kādas bija pagājušajā vakarā? Un domājot, kā šī
draudze tika dibināta, kā Dievs izsauca esamībā šo atlikuma draudzi! Un, redzot
nodošanās garu, upuri un ziedošanos! Es atceros, ka lasīju par vienu no maniem
mīļākajiem vīriem – Dž.N.Endrjūsu. Viņš devās uz Franciju, kā misionārs. Uz kuģa
klāja, ar savām meitām. Un uz kuģa viņš teica savām meitām: Klausieties! Viņš teica:
Klausieties! Mēs dodamies uz Franciju, mēs vairāk nerunāsim angļiski! Viņš pateica
savām meitām: mēs nerunāsim vairāk angļiski. Viņiem vajadzēja mācīties franču
valodu. Viņš nokļuva Francijā, sāka kalpot. Rakstot rakstus. Un tad viņi dzirdēja, ka
Dž.N.Endrjūss ir slimš. Un tā Elenai Vaitai un dažiem brāļiem radās iespēja viņu
apciemot. Un, kad dakteris viņu apskatīja, viņi saprata, ka viņš mērdēja sevi badā.
Viņi teica: šis vīrs neēd. Viņi atbildēja: ko jūs runājat? Un viņi uzzināja, ka viņš
mērdēja sevi badā, un neizmantoja līdzekļus, kas viņam tika sūtīti ēšanai, lai varētu
nokopēt vairāk traktātus. Ir aprakstīts viņa dzīves pēdējais gads. Kā viņš nāca pie sava
galda uz svētbrīžiem un savas slimības dēļ, viņš nevarēja palikt ilgi nomodā, viņa
ķermenis bija tik vājš. Un viņi teica: viņš vienkārši apsēdās pie galda ar savu Bībeli,
nolieca galvu un raudāja...Un esot uz savas nāves gultas, viņi saka, viņu pastāvīgi
nomāca doma: es nedarīju pietiekami... Es varēju izdarīt vairāk, lai paplašinātu Dieva
darbu. Un tad viņš pateica franciski: es nolieku visu Dieva rokās. Un Dievs paņems
Dž.N.Endrjūsu, kad viņš būs Debesīs un teiks: Tas ir labi, jo tas bija tavā sirdī. Viņš
paņems Džeimsu Vaitu un viņš teiks: Tas ir labi, jo tas bija tavā sirdī. Tas bija mana
brāļa, Izraēla Ramosa, sirdī, ka šodien eksistē jaunu cilvēku armija, kuri grib redzēt
Jēzu atnākam viņu paaudzē. Izraēl, Dievs tev teiks: Tas ir labi. Pat, ja Viņš neatnāks
pirms tavas nāves. Jo tas bija tavā sirdī. Vienu dienu, brāļi un māsas, Jēzus būs
Debesīs, un Bībele saka, ka Dievs vēlas, lai visi tiktu izglābti. Viņš nevēlas, ka kāds
pazustu. Un Jēzus būs Debesīs, bet visi nebūs tur! Un Viņš teiks: pagaidiet! Visi noliks
savus kroņus pie Viņa kājām, un Tēvs paņems Savu Dēlu, ko Viņš deva par mani un
tevi...Un Viņš teiks: Tas ir labi, Jēzu, jo tas bija tavā sirdī. Tas ir labi, jo tas bija tavā
sirdī. Un mans jautājums šajā rītā: Vai tas vispār ir jūsu sirdīs?!?! Pabeigt darbu.
Mums nav jākaunas, ja tas tā nenotiek ar mums...Jo Dievs runāja ar Dāvidu: Tu gribēji
man uzcelt namu un, Dāvid, tas ir labi, ka tas bija tavā sirdī. Pēc tam, kad Salamans to
uzbūvēja, Dāvids bija miris. Un Salamans teica: tas bija Dāvida, mana tēva sirdī,
uzcelt namu savam Dievam. Tas bija viņa sirdī. Un manas bailes, GYC, ir tās, ka
daudziem no mums tā ir vienkārši konference, tikai semināri, kas saistīti ar sirds

jautājumiem. Bet mans jautājums ir: vai tas vispār ir jūsu sirdīs – pabeigt darbu?! Es esmu noguris. Es skatos uz Marku Finliju un gandrīz izplūstu asarās...jo es varu redzēt, tas ir viņa sirdī. Viņš grib pabeigt darbu, viņš grib doties mājās. Visus šos gadus viņš ir uzticīgi sludinājis Dieva vārdu! Es klausos Sīdī Bruksu un mana sirds lūzt. Visus šos gadus viņš ir uzticīgi sludinājis Dieva vārdu! Un tagad viņi skatās uz mums, un jautājums ir: vai tas vispār ir tavā sirdī? Vai tas vispār ir tavā sirdī? Vai mēs vienkārši spēlējam jauniešu konferencēs...kamēr dzīve turpina būt nebeidzams stāsts par nepiepildītiem sapņiem... Šajā rītā - tas ir mans jautājums. Šī svētruna sāpina manu sirdi, jo dažreiz man zūd drosme. Es nemelošu...dažreiz tu domāju: vai tavs darbs ir veltīgs? Kāpēc pavadīt garās stundas, pētot Dieva vārdu? Kāpēc celties un sludināt? Jaunieši: Brāli Sebastian, mācītāj Ešerik man tā patika tava svētruna! Mēs šeit neesam izklaides dēļ, jaunieši...Mēs neesam šeit, lai vienkārši iepriecinātu savas sirdis...ei tu nost – šitais ir superīgi! Bet gan tāpēc, ka savās sirdīs mēs sakām: Kungs, Jēzus pilnvaroja mūs kā kalpus Dieva un Jēzus priekšā, kas tiesās par dzīviem un mirušiem, kad Tu parādīsies...Sludini Vārdu! Un tāpēc, ka sludinājām Vārdu – izaicinot jaunus cilvēkus ticēt...Mēs neesam neparasti cilvēki, mēs neesam superzvaigznes! Mēs gribam doties mājās, tāpat kā jūs. Tātad briesmas ir tajā, ka atstājot šo konferenci kā teica Ecehiēlam: Ak, viņi izturas pret tevi, kā pret vīru ar mīlīgu balsi. Viņi tevi klausīsies, bet nedarīs, ko tu saki. Brāļi un māsas, mums ir jābūt noteikta veida sirdīm. Tavā un manā sirdī, mums ir jānoskaidro: vai tas ir manā sirdī? Vai mēs esam savā prātā pieņēmuši nodošanos, brāļi un māsas? Ka ir tikai 2 iespējas kristietim, kas nekaunas: vai nu Jēzus nāk, un mēs pabeidzam darbu; vai arī mēs mirstam, to darot. Tā tas bija Dāvida sirdī. Tu nevari to uzcelt, Dāvid, Dievs teica. Nevis tāpēc, ka tas nebija viņa sirdī! Tāpēc, ka Dievs teica, viņš to nevar. Vaina nebija sapnī, bet sapņotājā. Mans aicinājums šajā rītā - es negribu vēl to paildzināt: vai tas ir tavā sirdī? Un, ja Tu šajā rītā gribi sacīt Jēzus Kristus priekšā, aizmirsti par kamerām, aizmirsti par saviem draugiem, nedomā par to, kas populārs. Es negribu, lai cilvēki nāk augšā, tikai tāpēc, ka tas ir kārtējais aicinājums! Ja jūs nāksit šeit augšā, jūs sakāt: Sebastian, mūsu sirds ir ar tavējo! Mūsu sirdis ir ar tevi, mācītāj Finlij, Deivid Ešerik un Izraēl! Es nekaunos par nepiepildītu sapni! Es nekaunos. Tas ir manā sirdī – pabeigt darbu. Tas ir manā sirdī! Es gribu to pabeigt. Un jūs sakāt: Kungs, vai nu es pabeigšu to Tavā žēlastībā, vai arī miršu, to darot. Vienkārši zemojieties ar mani, kur esat, kamēr nāk pārējie. Lai kur jūs esat. Jūs varat turpināt nākt, tas nekas. Bet šorīt mēs sakām: Dzīvei nav jāturpina būt stāstam par nepiepildītiem sapņiem. Un mēs nākam pie Jēzus, mūsu Radītāja, mūsu Glābēj un nākošā Ķēniņa. Mēs sakām šajā rītā: Jēzu, tas ir manā sirdī. Tas ir manā sirdī. Pabeigt Tavu darbu un redzēt Tevi manā paaudzē. Dod, ko mums vajag, Kungs. Dod to, ko mums vajag. To mēs sakām...Es gribu dot jums mirkli vienkārši runāt ar Kungu pašiem savā sirdī... vienkārši runāji ar Viņu paši savā sirdī. Vai tas tiešām ir manā sirdī? Un, ja tas tā nav – ieliec to tur. Dod man drosmi. Palīdzi man nekaunēties, Kungs. Lai dzīve neturpina būt stāsts par nepiepildītiem sapņiem...

Debesu Tēvs, mēs nākam Tavā priekšā, kā viens cilvēks, un mēs sakām šajā rītā, Kungs. Iedrošinātu tajā, ko tu teici Dāvidam. Ka tas bija Dāvida sirdī: uzcelt namu Tev. Un tu teici Dāvidam: cik ļoti tas bija tavā sirdī, tas bija labi, ka tas bija tavā sirdī. Kungs, mēs nākam šodien Tavā priekšā, saprotot, ka mums nav jākaunas par nepiepildītiem sapņiem. Iedrošināti zināt, ka, lai gan neredzam iznākumu visam, ko esam sapņojuši, vienu dienu Tu nāksi pie mums. Debesīs Tu teiksi: Tas ir labi, jo tas bija tavā sirdī. Un šajā rītā mēs to sakām, Kungs, jo mēs tiešām ticam, ka esam pēdējā paaudze. Tas ir mūsu sirdīs, Kungs. Mums ir jauni cilvēki, palīdzi mums būt pareizi apmācītiem un palīdzi mums aiznest vēsti par Krustā sisto un drīzi nākošo Glābēju visai pasaulei šajā paaudzē. Mums visiem, Tēvs...mēs lūdzam kā GYC...Viss, ko mēs lūdzam, lai tas ir mūsu sirdīs, Kungs. Lai vaina neatrastos sapņotājā., lai tā nav sapnī...un lai tā nebūtu sapņotājā, un mēs redzētu Jēzu padebešos, godībā. Un mēs varētu tikt aizrauti gaisā pie Kunga. Šī ir mūsu lūgšana, un mēs lūdzam, lai tā būtu mūsu pieredze, to lūdzam Jēzus vārdā, Āmen.